

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt X U 1764/17 z odwołania N. C. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową M. C. od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 10 sierpnia 2017 roku znak (...) oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

N. C. urodziła się w dniu (...) z wrodzonymi stopami końsko-szpotaowymi. W okresie niemowlęcym wykonano u niej tenotomię ścięgien A. wg P. oraz kontynuowano redresję opatrunkami gipsowymi, a później zaopatrzone ją w buty ortopedyczne. W marcu 2014 r. lewa stopa małej była leczona ortopedycznie. Powodem podjęcia leczenia była resztkowa deformacja. Wykonano wówczas wydłużenie ścięgna A. i ścięgna piszczelowego tylnego, a ponadto osteotomię kości sześciennej i klinowej przyśrodkowej.

U małej w dniu 16 kwietnia 2014 r. stwierdzono wrodzoną stopę końsko-szpotawą lewą nawrotową.

Decyzją z dnia 16 czerwca 2014 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. zaliczył ją do osób niepełnosprawnych, określając symbol przyczyny niepełnosprawności jako 05-R i ustalając, że niepełnosprawność datuje się od urodzenia. Orzeczenie wydano do dnia 30 czerwca 2017 r. Wskazano, że mała wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające małej funkcjonowanie; że wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych, świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe i inne placówki) oraz, że nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2017 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

W ocenie biegłego sądowego ortopedy mała nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku z ograniczeniem możliwości do samodzielnej egzystencji. Po leczeniu wrodzonych stóp końsko – szpotawych mała chodzi samodzielnie bez zaopatrzenia ortopedycznego. Chód małej – z uwagi na resztkową deformację w postaci rotacji goleni i addukcji przedostopia, charakteryzuje się nieco nadmiernym skręcaniem stóp do środka. Czasami staje się to przyczyną zahaczenia przodu jednej stopy o drugą przez co powstaje możliwość potykania się przez małą i upadania. Zjawisko to występuje okazjonalnie, ale nie stale, w związku z czym nie można zakwalifikować takiej sytuacji jako stałej bądź długotrwałej konieczności opieki w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

N. C. może poruszać się bez obuwia ortopedycznego. Mała nie wymaga obecnie rehabilitacji, a jedynie corocznej wizyty kontrolnej u ortopedy dziecięcego. Poza tym mała ma kończyny dolne równej długości, nadto nie jest niezdolna do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak samoobsługa czy samodzielne poruszanie się.

W oparciu o ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie N. C. nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie dotyczącym zmiany w decyzji polegającej na wskazaniu, że wymaga ona stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią przepisu art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub

psychiczną w przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Sąd Rejonowy wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym w postaci opinii biegłego z zakresu ortopedii jednoznacznie potwierdza ustalenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) poczynione w przypadku małoletniej wnioskodawczyni N. C.. Stopa końsko – szpotawa to wada wrodzona, polegająca na utrwalonym zgięciu podszwowy stopy i przywiedzeniu przodostopia. Jest to wada o charakterze deformacji, w około 50% przypadków spowodowana jest przez malformacje kostne. Najpopularniejszym sposobem jej leczenia jest metoda P.. Metoda ta polega na cotygodniowym modelowaniu kształtu stopy przy pomocy gipsu przez okres od 6 do 9 tygodni, w efekcie czego stopa przyjmuje naturalne ustawienie. Następnie przez kolejne miesiące dziecko nosi specjalne (połączone ze sobą) buty. Ostatecznie buty te zakładane są przez okres do pięciu lat celem utrwalania rezultatów. Jeżeli nie można zastosować tej metody, stosowane jest też leczenie operacyjne. Osoba dotknięta powołaną wadą wymaga pomocy w samoobsłudze, współdziałania w trakcie procesu, leczenia rehabilitacji i edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że stan zdrowia małoletniej N. C. i występujące ograniczenia nie powodują zależności od otoczenia, polegającej na konieczności udzielenia wsparcia w czynnościach samoobsługowych, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Wnioskodawczyni jest samodzielna w zakresie czynności samoobsługowych, jak również samodzielnego poruszania się. Tym samym nie ma podstaw do stwierdzenia, że w przypadku małoletniej N. C. konieczne jest udzielanie wsparcia w powołanych wyżej czynnościach, a zatem do orzekania o jej zależności od otoczenia.

Mając na względzie wszystkie wskazane okoliczności Sąd Rejonowy, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc, oddalił odwołanie.

Od powyższego wyroku apelację wniosła przedstawicielka ustawowa małoletniej N. C., zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że małoletnia wymaga stałej opieki.

Zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia przez oparcie się na opinii biegłego, co miało istotny wpływ na wydany wyrok.

Ponadto zarzucono naruszenie prawa materialnego, w postaci § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 roku w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia przez jego błędną wykładnię i zastosowanie, co doprowadziło do tego, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek, zawartych w tym przepisie, a w rezultacie skutkowało to odmową przyznania stałej opieki nad małoletnią.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego apelacja pełnomocnika przedstawicielki ustawowej N. C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną w przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności

organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd Rejonowy słusznie dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy na okoliczność stanu zdrowia małoletniej N. C.. Biegły ortopeda wskazał, że wnioskodawczyni jest samodzielna w zakresie czynności samoobsługowych, jak również do samodzielnego poruszania się. Tym samym nie ma podstaw do stwierdzenia, że w przypadku małoletniej N. C. jest konieczna stała opieka oraz pomoc innej osoby. W ocenie tego biegłego N. C. nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z treścią przepisu art. 278 kpc w przypadkach wymagających wiadomości specjalnych Sąd może zasięgnąć opinii biegłego. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji skorzystał z tego uprawnienia słusznie postanowił o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego ortopedy. Zgodnie natomiast z art. 233 kpc Sąd ma swobodę w ocenie dowodów, oznacza to, że Sąd decyduje, którym dowodom dać wiarę a którym nie. Sąd I instancji nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii biegłego, opinia była logiczna, wnioski spójne, a sam opis schorzeń małoletniej wyczerpujący. Biegły jednoznacznie na podstawie badania stwierdził brak podstaw do uznania, że małoletnia wymaga stałej opieki i wsparcia innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji N. C..

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.

M.P.